

Charlotte Mulders-Hasler -Lotti-

10 mei 1923 – 10 april 2012.

Op 10 mei 1923 werd in Tuntschendorf, Nedersilezië, Charlotte Hasler geboren. Dochter van Friedolin Hasler en Anna Hasler Rother. Zij was het derde kind. Na haar kwamen nog 1 broer en 2 zussen. Met haar broer en zussen groeide ze op in Stolzenau, aan de voet van het Reuzengebergte. Het schooltje, de bossen en bergen dichtbij. Vele uren heeft zij met haar familie in de bossen doorgebracht. Bosbessen plukken en dan verkopen aan een van de vele hotels in de kuuroorden, bijvoorbeeld Bad Altheide. Van de verdiende centjes heeft ze haar eerste fiets gekocht, daar was ze trots op. Op haar 14e ging ze werken in betrekking, bij Frau Marx. Op jonge leeftijd moest ze haar familie al missen. Soms, op zondag, mocht ze naar huis. Ze moest de villa schoonhouden, de was doen, de groentetuin onderhouden en de geit melken. Dat laatste kon ze niet zo goed. De geit heeft het dan ook niet overleefd. Toen de oorlog uitbrak veranderde er veel in het dorp. De mannen en jongens moesten in dienst. Ook haar broer Frits, die als soldaat in Normandië is gesneuveld. Aan het einde van de oorlog is het hele gezin en met hen het hele dorp uit hun huizen gezet. Stolzenau werd Pools gebied. Haar ouders en zussen zijn in Nordhorn terecht gekomen. Zij moest in Silezië blijven om te helpen in het ziekenhuis. Later is ze gevlucht, 's nachts over de grens. Via het Rode Kruis heeft ze haar familie teruggevonden. In Nordhorn kan ze al snel aan de slag in de textiel fabriek Povel. In de weekenden ging ze dansen met haar zus. Daar, tijdens een van de schuttersfeesten, ontmoette ze haar Hein, waarvan ze aanvankelijk dacht dat het een Duitser was, zo goed sprak hij Duits. Ze trouwden op 18 mei 1955 en trokken in bij de ouders van Pa aan de Heideweg in Noord Deurningen. Naast haar vijf kinderen had ze de zorg voor opa en oma Mulders.

Een hele gelukkige tijd ... maar met zoveel kinderen werd het huis al gauw te klein. Ze kregen een huurwoning toegewezen aan de Nieuwe Wernestraat 2. Ook daar had ze een grote groentetuin, die was haar lust en leven.

In 1974 overleed Pa en kwam Ma er alleen voor te staan. Vrijwel zonder hulp, want hulp vragen deed ze niet gauw, heeft ze ons grootgebracht. Nadat wij uit huis waren ondernam ze wel eens een reisje met haar vriendin Lies. In de bosbessen- en bramentijd wist ze altijd wel een van ons over te halen om met haar mee te gaan plukken. Met emmertjes en laarzen zat ze dan al uren klaar. Geen struik was te doornig als er dikke bramen aan zaten.

Haar 12 kleinkinderen kwamen graag bij haar over de vloer. Bij oma Lotti mocht alles, wel 10 ijsjes, loogepartijtjes, koekjes bakken, knutselen en spelletjes spelen. Hoe graag ze dit ook deed, in de loop der jaren werd het steeds moeilijker voor haar. Haar geestelijke gezondheid ging achteruit. Dit kon ze moeilijk accepteren en wist ze ook heel lang te verbloemen. Voor ons begon het met "ma, dat heb je al verteld" en soms haalde ze vier keer per dag dezelfde boodschappen. (In de aardbeientijd haalde ze steeds weer aardbeien om voor de hele familie jam te maken.) Haar tijdsgevoel werd minder en het zelfstandig wonen kon niet meer, ondanks alle steun van thuiszorg, burens en kinderen.

In juli 2009 ging ze wonen in verpleeghuis Gereia. Daar werd ze met alle liefde en zorg omringd. Ze voelde zich er al gauw thuis. Hoewel het voor haar in het begin voelde alsof ze in een hotel verbleef. Niet gewend dat alles voor haar werd gedaan. Het laatste half jaar was ze vaak moe en regelmatig ziek. Tot afgelopen dinsdag ... je kon niet meer. Alle kinderen en kleinkinderen heb je nog gezien en ben je rustig ingeslapen. Een mooi en lief mens is van ons heengegaan.

Wij danken u allen voor uw komst,

Kinderen en kleinkinderen.